

TBNZ 2014

Da's iets voor u, zegt den Hans, doe je nie mee aan den TBNZ?

Watte? Den TBNZ ?

Ja, dat is een mountainbiketour dwars door België, van Noord naar Zuid, vertrek in Meerseldreef, de meest Noordelijke grenspaal naar de meest Zuidelijke grenspaal in Torgny.

Ja, misschien wel, hoe ver is dat dan?

Een kleine 375 Km.

En dat in één rit, zonder slapen?

Ja, da's de bedoeling, den Harry en den Anton gaan ons begeleiden en bevoorraden aan de verschillende stopplaatsen.

Het klinkt zot, maar ik had al snel, ja, gezegd.

Zo begon het en nu ben ik nog aan het nagenieten van mijn eerste geslaagde poging om de TBNZ 2014 tot een goed einde te brengen.

Na wat voorbereidende gesprekken met onze ploeggenoten (Hans, Pat, Hans, Glenn) en begeleiders (Harry, Anton) zouden ik en Glenn, als nieuwelingen, de tocht aanvatten op 29/05/2014 om 19.00 h. zoals voorzien door de organisatie.

Gesteund door een 'interim' volgwagen vertrokken ik en Glenn met heel veel goesting aan de 375 Km, de anderen van onze groep waren reeds om 16.00 h vertrokken, want zij gingen halverwege in Burdinne een napje doen van een uur of drie, vanaf daar zouden wij bij hen aansluiten om de tocht verder te zetten.

Bij de start aan de grenspaal nog een groepsfoto en weg waren we. (de grenspaal zelf heb ik niet gezien, gewoon niet aan gedacht). Ondertussen had mijn GPS het al begeven en was ik volledig afhankelijk van de navigatie kunsten van Glenn, maar daar heb ik niet over kunnen klagen.

De eerste kilometers gingen erg vlot, maar al snel moesten we met de voeten in het water, de regen van de vorige dag had een grote plas water gemaakt die je niet kon omzeilen, je moest er door. Gelukkig heb ik goede waterdichte schoenen (met dank aan Mr. GORE-TEX) en heb er geen natte voeten aan over gehouden. Het groepje met de snelle mannen was er al lang vandoor, maar we hebben onze kop niet laten zot maken en onze eigen tocht gereden. We waren trouwens niet alleen, we hebben steeds haasje-over gespeeld met anderen die blijkbaar ongeveer dezelfde snelheid reden, tot het einde toe.

De eerste stop na 37 Km was er sneller dan we dachten, de frangipane taart hebben we niet laten liggen, die extra suikers zouden we nog wel kunnen gebruiken. De 'interim' volgwagen had niet op ons gewacht, maar dat vonden we toen nog niet zo erg, de volgende keer zouden ze wel wachten dachten we.

Na de taart, terug de fiets op en pedalerend verder, we genoten van onze, nog frisse benen, en Glenn maakte al plannen voor een volgende TBNZ of zelfs TBOW. (we moesten toen nog 320 Km. doen) Richting Herentals begon het stilletjes aan donker te worden en lieten we ons (om)leiden door anderen en zaten direct aan de verkeerde kant van de Nete te rijden. Wij waren daar al eens geweest met de verkenning dus we wisten direct dat we terug moesten, die anderen dachten dat ze moesten over zwemmen. Niet dus, gewoon terug draaien en het bruggetje over. Bij de volgende stopplaatsen was de volgwagen ook nergens te bekennen, dus kregen we het een beetje benauwd want we

hadden nood aan water, pasta en vooral ook extra batterijen voor onze verlichting. Aan den toeristen toren in Herentals hadden we onze watervoorraad nog kunnen bijtanken, maar we hadden geen eten meer op zak. Dus maar even gebeld naar onze maten zodat ze de volgwagen met ons eten ergens konden laten stoppen zodat we proviand konden inslaan voor de rest van de nacht. In Tongerlo hebben we dan eindelijk onze begeerde pasta kunnen nuttigen en ik was nog bijna vergeten mijn extra batterij mee te nemen. Onze zakken volgepropt met alles wat we mee kregen zijn we vertrokken voor onze volgende stopplaats in Burdinne waar de rest van onze groep zou ontwaken om vanaf dan mee te rijden met ons. Al snel hadden we de eerste 100 Km erop zitten, en, volgens mij, de plezantste om te rijden. Veel goed berijdbare paden, singeltracks, grindwegen, mooie bossen en vlak parcours.

Vanaf dan kregen we naar mijn gevoel veel landwegen met tractorsporen, putten en hoog gras te verwerken, niet goed voor mijn achterwerk, maar dat deed al zeer in Herentals☺. Het was nu ook pikdonker dus van het uitzicht genieten was er niet meer bij, en de kilometers werden langer en langer. Na ongeveer 160 Km. liet de GPS van Glenn ons ook in de steek, gedaan, over en uit. Niet goed natuurlijk, zonder GPS weet ge natuurlijk de weg niet meer. Wat nu gedaan, nog een 40 tal Km tot Burdinne. Gelukkig begon het nu terug licht te worden en stonden we niet ergens in een donker bos. Die GPS kregen we niet meer aan de praat, Glenn heeft zelfs geprobeerd met vloeken, maar ook dat hielp niet, maar geluk met een ongeluk, kwam er een fietslichtje op ons af, Daniel heeft ons vanaf dan op sleeptouw genomen tot in Burdinne.

Dit was een klein eindpuntje in de helft van de volledige tocht. We hadden de eerste helft relatief makkelijk overleefd, en dit met maar één bevoorrading. Ik had zelf geen last van vermoeidheid of zere benen, enkel mijn gat had het wat lastig.

We hebben toen onze fietsen onder handen laten nemen door onze monteurs (Anton, Harry) zodat we er weer tegen aan konden voor de volgende helft.

Tot onze (Glenn en ik) verbazing gingen de slapers allemaal terug de fiets op om de rest van de 375 Km. uit te rijden. Dat hadden we niet gedacht, echt top vind ik, omdat ze alle drie zichzelf op voorhand al een beetje hadden opgegeven. Maar eens vertrokken was het duidelijk dat niet één nog van plan was om te stoppen voordat we in Torgny zouden aankomen, er was maar één regel, één drive, dat was trappen totdat we er waren, en dan,... eeuwige roem!

De tweede helft was een rit met verrassend veel stiltes, soms uren samen rijden met vijf man, zonder een woord te wisselen, enkel *"hier links,... daar rechts, en dan opnieuw links, hier naar boven dan een lange afdaling,..."*. Was dit van het genieten of van het afzien, of was het gewoon saai en waren we uitgeklapt? Ik kan er geen antwoord op geven, waarschijnlijk van alles een beetje.

Vanaf nu hadden Glenn en ik ook de luxe van een volgwagen. Het was steeds weer een hartelijk weerzien met de twee volgwagens, want ondertussen had ook de vrouw van Pat zich bij de begeleiders gevoegd. Zij bracht heerlijke rijstpap en koffiekoeken mee, en die gaven ons nog de extra boost die nodig was om aan de volgende stopplaats te geraken. De ketting werd gesmeerd, de drinkbussen gevuld en telkens legden wij ons neer bij ons lot, de pijn verbijtend naar boven kruipen tegen 6 Km/h en, al remmend over bospaadjes, afdalingen trotseren met een vermoeid hoofd en dikke benen. Kilometers telden we niet meer, we telden nu met uren, 30 Km, dat was 3 uur rijden, maar de focus bleef dezelfde, we zouden niet stoppen. En gestopt zijn we niet, zelfs nog vier platte banden in de laatste uren konden ons niet van de wijs brengen.

Na de laatste stop in Orval werd het plots mentaal erg moeilijk voor ieder van ons, we hadden het gehad, het mocht gaan gedaan zijn. Ook Daniel (eerste plaats zonder begeleiding, proficiat!), die soms ook van onze volgwagens gebruik maakte, hebben we niet meer terug gezien, ook hij wilde zo snel mogelijk een einde maken aan de rit en is blijven doorrijden tot in Torgny zonder omkijken.

De vermoeidheid begon nu echt toe te slagen bij sommigen, Glenn viel bijna in slaap op zijn fiets en werd nogal stillekes, Hans H. vloekte tegen de bergen, maar de bergen zeiden niets terug,... Op dit punt reed Pat nog eens lek en dat deed er niet goed aan, we werden toen nog gepasseerd door een trio dat een kwartiertje voor ons is toegekomen. Toen waren we er bijna, een plakaatje "Torgny 4 Km", ok, uitbollen en we zijn binnen,...dachten we,... De GPS stuurde ons links een helling op waar werkelijk geen einde aan kwam, het eerste stuk hebben we nog kunnen fietsen, maar de betonbaan veranderde in een slijkerige bosweg waar zelfs naar boven stappen moeilijk was. Eindelijk boven beloofde Hans L. dat dit de laatste helling was,.. niet dus,.. na de afdaling opnieuw ééntje die mocht tellen, en dat met 370 Km in de benen en 30 uur non-stop op de fiets. De organisatie had een mooie laatste 5 Km uitgestippeld, waarschijnlijk met de gedachte; "dit vergeten ze nooit meer" en 't is gelukt.

Maar ook daar kwam uiteindelijk toch een einde aan en fier als een gieter reden we naar de grenspaal waar onze volgers en Stef ons stonden op te wachten voor de langverwachte foto aan de grenspaal (30h 32min. gereden). Slaperig en vermoeid, maar ook een beetje eufor, reden we naar de Gite voor een welverdiende spaghetti, een warm douchke en een korte nacht.

De volgende morgen zijn we opgestaan met een prachtig zonnetje en hebben nog nagenietend van de overwinning een heerlijk ontbijt genuttigd. Nu hadden we nog enkele uren in de auto om na te denken over wat we gedaan hadden, over een volgende keer werd toen nog niet nagedacht denk ik, hoewel,... misschien tot volgend jaar!

Nog ne proficiat en bedankt aan alle TBNZ'ers, en niet te vergeten onze begeleiders die steeds onze fietsen soigneerden bij elke stop, zorgden voor wat lekkers en de nodige peptalk. En natuurlijk ook Daniel, die ons met zijn GPS tot in Bourdine heeft geloodst.

Gr,

Dag